

RICHARD ŠUSTA

DOTEK NULAČASU

ČÁST DRUHÁ **NULA MÍNUS!**

Dotek nulačasu

Část 2. - Nula mínus

Richard Šusta

E-kniha se připravila ve spolupráci s Klubem Julese Verna

V tištěné podobě vyšla v srpnu 2003, počet stran 416

Malá knižní řada Poutník č. 31, vydavatel Klub Julese Verna Praha

ISBN 80-85892-72-3

Obálka © 2003 Milan Fibiger

Ilustrace © 2003 Zdeněk Malínský

Interní údaje - verze převodu textu na e-knihu 1.1

Anotace: Část druhá — Nula mínus

Kosmické bitvy nevypadají tak jako ve virtuálních filmech. Jsou neokázalé, krátké a nesmírně nákladné. Přesto se zdá, že lidstvo směřuje k prvnímu vesmírnému konfliktu. Rievan zatím netuší, že jako expert měsíční policie se zúčastní souboje v Kirké, největší polovirtuální herně na světě, a objeví tam tajemství, jehož zveřejnění se nehodilo žádné straně do plánů.

Na šachovnici sahající od Země k Marsu se rozestavují figurky vojensko-politické hry a Rievan náhle stojí proti své kamarádce Akile. Kruh se uzavírá a příběh spěje k dramatickému finále. A snad i k doteku nulačasu.

Na konci elektronického vydání knihy najdete přílohy:

*** Help4you: Které hlavní osoby zná nyní Rievan Efer?** – *pokud jste zapomeněli nějaké vzájemné vztahy postav, podívejte se na seznam aktualizovaný o všechny osoby, které Rievan potká ve 2. dílu Nula mínus. Publikováno s laskavým svolením firmy Lammir, provozovatelky encyklopedie Help4you.*

0* Obsah – *seznam kapitol*

Logy Robolandu

Kyklopka

Úžasný kolektiv a skvělá práce, která Vám vyrazí dech!

[cycloplady.moon]

Rievan trpěl. Skoro jako v středověké hladomorně ve tvaru hrušky obrácené stopkou dolů, v níž odsouzenci nemohli stát, sedět a ani ležet. Dlouho pátral po příčinách saleko a když se konečně dozvěděl tajné informace, ztratil volnost - přinutili ho nastoupit k policejní ostraze TriAmu, aby ho měli pod dohledem. Stal se civilním expertem na roboty s platem dosud neurčeným a přidělili mu stolec v rohu kanceláře M-týmu; plukovníka Zmrze, kapitánky Atomky a poručíka Impakta, k nimž se hodil svým saliskódem.

Snažil se dívat na své zaměstnání pozitivně a říkal si, že aspoň bude dělat něco smysluplného, po letech života vydědence a rozbíječe robotů, kdy hlavně řešil otázky jak zatajit svůj vražedný saliskód M1111 před okolím a dočkat se zítřka. První úkoly, které mu zadali, ho nenadchly: měl studovat interní řády a protokoly záhadných vražd u Měsíčního expertoru, které se přihodily před čtrnácti dny. Dokumenty představovaly koncentrovanou nudu, drtící přemírou učenosti a odkazů na jiné, ještě učenější materiály. Kvůli utajení se nesměly odnášet pryč a tak zůstával do noci v kanceláři, poté se odplížil do postele. Na nic jiného neměl čas.

„Tenhle blábol se dá shrnout jednou větou!“ zakvílel, když se prokousal třístamegabytovým pitevním protokolem o ohledání Jezabel Nakin. Patologové potřebovali sto třicet stran hemžících se latinskými termíny a devadesát pět morbidních 3D obrázků k tomu, aby sdělili, že

Jezabel zemřela na vykrvácení, když samovolně vystřelila její pistole v podpažním pouzdru.

„Náš mladej kňučí?“ zavrtěl hlavou třiatřicetiletý poručík Impakt. „Hele, zobe, my jsme tyhle patologický žvásty poslouchali v živém podání a ještě přitom čuměli na veledůležitý ksichty vědátorů. Nepoblejt se z nich - to byl záběr!“

Rievan pohlédl na poďobanou tvář svého nadřízeného a decentně protočil oči. Poručík Impakt sice metal ironické připomínky v kulometném tempu, ale od druhých je snášel, což si Rievan ověřil hned první den, kdy od něho vyfasoval pokutu za svůj žert, že by podle služebních řádů neměl být oslovován jako ‚zob‘, ale s uvedením hodnosti, tedy jako ‚civilista zob‘.

Impakt nezapřel své německé rodiče, kteří emigrovali do Států devět let před saleko. I když předpisy nevyžadovaly nošení uniformy v kanceláři, přesto ji měl pořád na sobě, vždy dokonale vyžehlenou a s kapsami vzorně zapnutými. Miloval přehlednost a pořádek, nejenom ve svých věcech, vyrovnaných na stole jako pluk při přehlídce, ale i v názorech podřízených. Při první příležitosti objasnil Rievanovi svůj pohled na kapitánku Atomku, nikoliv jako možný názor, ale jako seznámení s neotřesitelnými fakty.

Označil ji za nebezpečnou feministku bezmezně toužící po dítěti, avšak vytvořeném klonováním, aby ho nezkazila blízkost chlapa. Varoval Rievana, že na harašení odpovídá atomově žhnoucími výbuchy svého hněvu, a zdůraznil, že si nechala po vzoru Amazonek uříznout kozy a místo nich implantovat protézy s plynovým obuškem, aby zcepeněly hnáty každému, kdo si na ně sáhne. Poté Impakt zabředl do ještě intim-

nějších detailů a jeho vývody se ocitly v kategorii zcela nepublikovatelných a určených jen pro salcucáky v deliriu.

Rievan mu v prvním momentu dal téměř za pravdu. Pětatřicetiletá kapitánka s francouzskými předky, zvaná Atomka pro svůj doktorát z kvantové mechaniky, působila dojmem zkamenělého anděla ve smutčnící aleji, až se chvílemi zdálo, že se stydí za svou něžnou tvář se širokýma zelenýma očima, podobnýma těm Akiliným, avšak s temnějším odstínem. Vhodné naličení by její oči prohloubilo na dvojici smaragdů, ale nemalovala se a bez rtěnky se musely obejít i její rty ve tvaru japonského mostku klenoucího se nad hlubokou říčkou. Mluvila minimálně a často si přejela svými štíhlými prsty, s nehty uhlodanými na nejmenší možnou délku, přes vyholenou lebku pomalovanou strohým šedočerným hlavovým vzorem. Když přemýšlela, krabatila čelo a krčila svůj antický rovný nos, na pravé straně narušený dlouhou jizvou, kterou z neznámých důvodů nesvěřila plastickým chirurgům. Rievan ji nikdy neviděl v sukni nebo ve střevíčkách. Do práce přicházela v plandavých kalhotách ze silného šedého plátna a ve vytahaném černém muchlaru a za chůze dupala těžkými bagančaty. Její kročeje na dálku oznamovaly každému, že končí doba pro sexistické poznámky. Deska jejího stolu vždy přetékala materiály smíšenými se zbytečnostmi, s výjimkou pravého horního rohu, kde čněl vzorně srovnaný komínek zpráv o rizikách počtetí u salpozitivních žen.

Atomka a Impakt tvořili protipóly, vzhledem, oblečením i chováním. Jejich rozdíly neměly ale vliv na jejich spolupráci, zde na neshody zapomínali a udivovali okolí extrémní pracovní výkonností a příslušností k vzácnému druhu lidí neznalých únavy, kteří vypínají svoje expertory

po půlnoci a znovu k nim usedají před úsvitem. Nebratříčkovali se a tak nekuli společné pikle proti svému šéfovi. Plukovník Zmrz si uměl dobře vybrat své nejbližší spolupracovníky.

S ostatními vyšetřovateli nepřišel Rievan skoro do styku. Seděli jinde než on a jako civilní zaměstnanec se nezúčastňoval společných porad. V kantýně jedl u zvláštního stolu M-týmu, přesně podle antivirových předpisů, které nařizovaly rozdělení jídelen podle prvních znaků saliskódů. Společnost mu tvořily jediné nevyčerpatelné zástupy materiálů.

Po týdnu nastal okamžik přezkoušení z interních řádů, jehož výsledek měl rozhodnout o výši Rievanova nástupního platu. Atomka se toho zhostila jako pedantská učitelka a strohým hlasem kladla záludné otázky, útočící na desítky úskalí, ukrytých v motanici rozporupných předpisů. Rievan se potil ještě víc než u zkoušky ze systémových příkazů, obávané čističky uchazečů o titul robotika. Ta byla také souhrnem slov určených k našprtání nazpaměť.

Impakt sledoval Rievanovo utrpení a skvěle se bavil. Naštěstí po pěti minutách dostal zprávu, že ho potřebují v analyzačním centru. Překontroloval v zrcadle upravenost své uniformy a odpochodoval.

„Pohov, civilisto zobe!“ přerušila Atomka své zkoušení s úsměvem. „Pauza.“

„Dík, kapitánko,“ oddechl si vděčně Rievan. „Recitace básniček mi nikdy nešla.“

„Svádění barmanek zvládáš lépe,“ popíchla ho Atomka. „Měl by ses zastavit v baru Kongo. Tvá ctitelka je nervózní, kam jsi zmizel,“ vyčetla mu. „Dnes ráno volala na policii, jestli se ti něco nestalo.“

„Asi bych měl,“ připustil Rievan, „jenže jsem s ní dospěl už moc daleko. Nemohu dál kličkovat a budu se muset přiznat k svému emku. Nechce se mi do toho.“

„A tak ji raději necháš v nejistotě?“ napomenula ho. A měla pravdu.

„Nemohu si zvyknout, že se o mně ví vše,“ posteskl si. „Sledovali jste mě. Admirálka Oroxu mě označila za nadrženého mladíka. Kvůli mému flirtování v baru?“

„Řekla bych, že měla spíš na mysli tvůj rozhovor s Munou, sestrou tvého přítele Mata, když jsi byl nemocní. Na záznamu jsi vypadal kouzelně. Přímo ve vzorném pozoru!“

„Úúúú!“ zrudl Rievan a chytil se za hlavu. „Co se na mě ještě provánilo?“

„Vše. Tvoje dotěrné poznámky na slečny, počet vypitých piv i tituly paketů se sexy virtuálkami, které sis v poslední době půjčil.“

„Ne!“ vydechl Rievan a studem zavřel oči.

„Nemáš špatný výběr,“ poznamenala Atomka vesele. „Princezna v nesnážích. Ebenová bojovnice. Cikánský čardáš – ten je kouzelný; půjčila jsem si ho už šestkrát!“ mrkla spiklenecky na Rievana. „Tvůj bratr se ti vůbec nepodobá. Je pořádný čuně podle toho, co si kupuje. Znásilněná a bičovaná salisákem. Pokorná robotka. Kálím na tebe, ty couro!“

„Jo, Ill je geniální zvrhlík,“ poznamenal Rievan. „Takže já jsem prošel?“

„Život emkařů je chudý,“ odvětila Atomka. „Mají jenom sebe a své sny.“

„Necháš si zdát o dětech,“ podíval se Rievan na její sbírku pojednání

o početí. Vzápětí se hned opravil. „Pardon, kapitánko, necháte si...“

„Klidně mi tykej, když budeme sami,“ skočila mu do řeči. „Nepotrpím si na hodnosti. Nikdy jsem netoužila dělat u policie,“ posmutněla. „Jenže to byla jediná slušná pracovní nabídka, kterou jsem po saleko dostala. Od Zmrze.“

„A Impakt; co jste si provedli?“ využil Rievan situace pro zvědavý dotaz.

„Dala jsem mu padáka po měsíci chození. Moc mě šikanoval,“ pokrčila Atomka rameny. „Shoda saliskódu a nuceně společná kancelář - to ještě neznamená, že se lidé k sobě hodí.“

„Povídá o tobě hrozná věc,“ prohodil Rievan.

„Povídá je o každém, včetně tebe,“ ušklíbala se, „a proto je pořád poručíkem. Každé jeho povýšení, navržené Zmrzem, škrtně někdo ze šéfů. Ale v akcích je skvělý. Lotři se ho bojí.“

„Vykládá přesvědčivě. Už jsem myslel, že sedím s bojovnou Amazonkou.“

„Radši mu věř, Rievane,“ řekla teskně. „Nesud' z mé tváře. Jsem ošklivá ženská, jemu saleko zřídila obličej, mně zohydila tělo. Prsa opravdu nemám.“

„A ty obušky v podprsence...“ začal Rievan.

„Moc užitečná věc. Zachránily mi život,“ usmála se. Pohlédla na svůj projektor, na němž se právě ukázala ikona nové zprávy. „Pauza končí. Hoši z analyzačního mi hlásí, že Impakt běží nahoru. Kterou otázku umíš nejlíp?“

„Tak postup při zatýkání,“ vyvalil Rievan oči. „Tys zařídila jeho odvolání?“

„Vy, kapitánko,“ opravila ho. „Už je blízko!“

Opět nasadila tvář pedantské examinátorky. Rievan se také vzpamatoval, udělal ustaraný vyčerpaný obličej a začal odpovídat na protivné otázky ohledně zajištění pachatele. Atomka ho nešetřila a když Impakt vpadl dovnitř, zastihl ji, jak svého svěřence dusí rafinovanými chytáky. Posadil se na židli a sledoval zkoušení. Po chvíli Atomka skončila a zamyšleně řekla: „Na jedna to není, tak to umí jen pánbůh a Zmrz. Na dvě s odřenýma ušima bych to ocenila.“

„Dej mu čtyřku, je moc nejistý,“ navrhl Impakt.

„Neklepal se ale. Dvě,“ řekla Atomka a odeslala zprávu admirála Oroxu, dříve než Impakt stačil vznést novou námitku. Napomenul ji: „Nadržuješ mu. Uvidíme, jak zatkne Ajosana.“

Rievan zbledl a nesměle špitnul: „Pane poručíku, to by ale šlo o zásah proti osobě blízké. Je otcem Akily, mé přítelkyně.“

„Tůdle, zobe!“ zubil se Impakt. „Genová analýza to vyloučila.“

„Její narození bylo nějak složité, Akilina matka...“ chtěl Rievan vysvětlit dávný příběh.

„Neexistuje. V analyzačním na tom dělali dva dny a tu údajnou dceru kolumbijského hoteliéra, která se Akily zřekla, proklepli ze všeho nejdříve,“ vztyčil Impakt prst. „Nejen ona, ale ani žádná jiná osoba registrovaná ve světové databázi nemá genom, který by byl spřízněný s Akilou. A v té jsou všichni, kterým se v posledních deseti letech odebírala krev na salismorfní vyšetření. Takže její rodiče jsou buď hodně dlouho mrtví, nebo se léta vyhýbají civilizaci.“

Rievan úžasem málem spadl se židle a sykl: „A ví o tom?“

„Kdo? Akila Maurosová?“ pokrčil Impakt rameny. „Asi ne. Ale ten

lišák Ajosan určitě jo. Skvěle toho využil. Přicestoval sem, nechal si odebrat krev a vybral si jméno Ajosan Mauroso. Věděl, že jeho genom nemáme, a proto ihned proklepneme shodu s Akilou a pak vyloučíme, že je skutečným Ajosanem.“

„To mu nemohlo dlouho vydržet,“ namítl Rievan.

„Ajosanovi přišla před deseti dny ze Země zásilka. Ukrývala identifikační kartu,“ doplnila Atomka. „Dokonalý padělek. Přijaly by ho i banky. Na Zem by odletěl bez problémů. Jenže měl smůlu. Od těch vražd ho sledují naši nejlepší lidé. A na každém kroku.“

„Má štěnici i na hajzlu,“ zašklebil se Impakt. „To tys', zobe, měl leháro. Srals' bez dozoru.“

„Aspoň to,“ snažil se Rievan urovnat hlavě fakt, že Akila není dcerou Ajosana. Trpěla chybějící matkou a teď přišla i o otce. „Takže zatčení bude kdy?“

„Čerstvě vyklubanej zob!“ usmál se Impakt ironicky. „Nezná antivýslechové ochrany. Nestudoval ještě správný příručky,“ zašklebil se. „Existuje totiž posibilita, že super expert Ajosan Mauroso bude narvanej super držhubkami.“ Přehráł Rievanovi deskriptory datových paketů a pak ho varoval: „Pozor, vše tajné! Číst až po službě a tady, zobe. Žádnej bar!“ Ukončil debatu a pustil se znovu do práce.

Rievan studoval tajné dokumenty do půlnoci. Existovala řada technik pro pojištění mlčení; od zabudovaného mikročipu v mozku, přes hypnotické příkazy, až po paralyzující či virové mikroskopické kapsle v těle, které se aktivovaly vhodnou posloupností emocí. Jednodušší držhubky se daly vyřadit, ale přední vývojář RuMatu bude nepochybně vybavený nejjakostnějšími typy. Bylo moudřejší sledovat ho a o jeho zatčení se

pokusit, až když vše ostatní selže.

Přes pokročilou hodinu se odvěkl do baru Kongo. Rozjásaná barmanka by nejraději ihned zavřela podnik a slavila s ním jeho úspěch. Otevřel virový problém opatrně, hned při prvním pivu jí naznačil, že vlastní děsivý saliskód. Šibalsky se usmála: „Něco takového jsem tušila! Tvou vymyšlenou slečnu, kvůli níž ses pořád zdráhal doprovodit mě domů, jsem ti nezbaštila, ty lotře! Ale jsem odvážná, klidně se přiznej!“

Řekl jí to tedy. Setkání s nejmrazečnějším člověkem na světě přijala docela slušně. Nekřížovala se, neoznačila ho za živou smrt a ani mu nevyčetla, že nevyzobal viry vlastníma rukama, když byl u havárie *Sladké Isabely*. I tohle už slyšel od jedné hysterické holky. Pouze se na něho soucitně dívala jako na nemocné zvíře, kterému není pomoci. Nevyhazovala ho, odplížil se sám hned, jak dopil, a bylo mu nevalně.

V noci se příliš nevyspal, tížily ho emkařské chmury. Když ho nad ránem vzbudil policejní poslíček, sotva mžoural. Převzal od něho sterilní obal, obsahující antivirák s kovovým leskem, bílý burnus a uzavřené střevíce na povrchu imitující sandály, a poslechl si vzkaz, že na parkovišti na něho čeká modrá limuzína. Na nic se poslíčka neptal, přesně podle předpisů, a potvrdil mu doručenku. Když odešel, pustil na sebe ledovou sprchu, aby se probral, a pak se urychleně převlékl. Přiloženým krémem si nabarvil tvář snědě, načernil si řasy, zakryl si tvář rouškou a po čtvrt hodině již vyšel ven k nerozeznání od rodilého Araba. Vypadal asi opravdu věrohodně, protože sotva vstoupil do parkovací kopule, zaslechl upozornění: „*Ashed wau in mohamed Resel lélé!*“

Ohlédl se. Poblíž něho vystupovali z luxusního auta dva starší Arabové. Přerušili svoji jízdu, aby dostáli náboženským povinnostem.

Podle místního času bylo ráno, ale čas se pro věřící na Měsíci řídil podle Mekky. Rievan sice mohl odpovědět, že je Arab křesťan, ale rozhodl se, že se v zájmu převleku zachová jako pravověrný muslim. S poděkováním přijal nabídnutý kobereček, poklekl vedle nich a společně vykonali předepsané klanění a modlitby. Poté se s nimi zdvořile rozžehnal a pokračoval k modré limuzíně, která stála na konci parkoviště, blízko vjezdu do tunelu.

„Byls přesvědčivý. Nezapomněls na svůj pobyt v Egyptě,“ pochválila ho kapitánka Atomka, která ho očekávala ve voze, oděná v tradiční tmavomodré ženské *dišdáše* s poloprůhledným *čadirem*, závojem zakrývajícím její tvář až na oči. „Vybrala jsem převlek dobře.“

„Akce?“ zajímal se Rievan.

„A dost nebezpečná. Víc venku,“ odvětila Atomka a navolila směr k vakuové propusti. Když se vůz rozjel, poznamenala: „Nechápu, proč se Arabky nevzbouří a i v jednadvacátém století chodí zahalené jak ve středověku.“

„Nechápu *hidžáb*, zahalování, jako zotročení, ale jako vlastní kulturu,“ odvětil Rievan s úsměvem. „Odhalená tvář je naším zvykem. Pravověrné muslimky netouží opičit se po Západu nebo po Východu. Žijí v Orientu. A svou si dovedou prosadit i skrz *čadiry*.“

„A ty, svůdníku, jsi své egyptské milenky také poslouchal?“ zeptala se zvědavě.

„Blázníš!“ rozesmál se. „Případ Kansai mě nemile proslavil a o mém emku věděla celá Káhira. Musel jsem pořád nosit antivirovou roušku. Ve škole jsem seděl sám, v oddělené lavici u zadní zdi, a místní kalif mi doporučil vést život poustevníka. Kdybych se prý pokusil svést nějakou

ženu, policie by vyšetřovala případnou stížnost na moje chování jako pokus o její zabití.“

„Nemáš asi poldy v lásce, vid? Jak se cítíš jako jeden z nich?“

„Člověk si přece musí vážit jediné práce, kterou mu tady nabídli,“ odvětil ironicky.

„Jo, to znám,“ poznamenala Atomka hořce, zavřela víčka a opět připomínala sochu lkajícího anděla. Tvářila se tak pokaždé, když bloudila nepříjemnými vzpomínkami. Rievan ji raději nerušil a odmlčel se.

Po pěti minutách dojeli k vakuové propusti. Roboti přesadili kabinu jejich vozu na speciální vnější podvozek, zakryli ji přídatným krytem a pečlivě překontrolovali těsnost. Poté dozorce propusti předložil účet za pronájem vnější výbavy. Padesát šest tisíc euro! Rievan zalapal po dechu, ale Atomka uhradila částku s výrazem zbohatlice, která touží po luxusu a nezajímá se o cenu. Osobními vozy jezdili po Měsíci pouze snobové a výstředníci, ostatní dávali přednost levnější a bezpečnější hromadné dopravě.

Po zaplacení následovala ještě teplotní aklimatizace vozu v propusti a teprve pak se otevřela vnější vrata. Automatika zavedla vozidlo na jízdní pruh vytvořený spečením regolitu do škráloupu. Byl nerovný jako polní cesta a na Zemi by se po něm dalo jet sotva dvacítkou, ale tady panovaly jiné podmínky. Chyběl odpor vzduchu, stoupající s kvadrátem rychlosti a vytvářející aerodynamické síly schopné vymrstit závodní vůz do výše tribun, a pohybující se předměty brzdilo jenom tření o povrch. To se dalo, při zdejší malé přitažlivosti, redukovat gravitačními stabilizátory tak, aby se auta pouze odrážela koly od vozovky a dělala dlouhé ploché skoky.

Při rozjezdu se vůz výrazně kymácel, ale po dosažení třístakilometrové cestovní rychlosti se uklidnil a kabina se už jen lehce pohupovala jako paluba lodi na mírně zvlňněném moři. Rievan se otočil, ale nespátril za nimi mračna prachu; spečení regolitu bránilo jeho zvršení. Zaklonil se a zadíval se na hvězdy skrz postříbřené sklo, které je chránilo před ostrým sluncem začátku měsíčního dne. Spátril pouze jediný letící transportér. Doprava na krátké vzdálenosti vycházela levněji po povrchu, protože chybějící atmosféra nevyvíjela ani vztlak na křídla.

Oproti podzemí nenabízel vnějšek velkou změnu, pouze jednotvárnou šedivou planinu, sem tam narušenou stejně tak nudně vyhlížejícími skálami. Teprve tady, uprostřed měsíční pustiny, se člověk naučil vážit si zeleně a tekoucí vody oživující pozemské krajiny. Ekologům, bojujícím proti průmyslovému využití Měsíce, stačilo potměšile nabídnout studijní pobyt na odloučené základně, nejlépe na odvrácené straně, nechat je tam lunoden dupat v těžkých skafandrech po regolitu a koukat na neživé kameny a potom vyhovět jejich úpěnlivým prosbám o okamžitý návrat pod modrou oblohu. Ze Země vypadal Měsíc opravdu neodolatelně.

„Jedeme do Robolandu na schůzku s Časoněm,“ řekla po chvíli Atomka.

„Fííí!“ hvízdal Rievan úžasem. Čason se říkalo největšímu měsíčnímu lotrovi. Pohlédl tázavě na Atomku. Právě si sundávala *čadir* a odhalovala hlavu. Porušila všechny své zvyky. Místo šedé a černé si hlavu vyzdobila zlatistými ornamenty. Vzala si diamantovou čelenku, stíny oživila své smaragdové oči, rty povzbudila červení a ušní lalůčky si zatížila perlovými hádky chycenými na klipsny, jelikož nepoužívané

dírky pro náušnice jí už dávno zarostly.

„Proč jindy tak mučíš svou krásu?“ zeptal se zvědavě Rievan.

„Nechci lhát,“ vzdychla. „Když jsem si po saleko zuřivě hledala partnera, osm chlapů z deseti zděšeně uteklo, když zjistili, že jsem emkařka. Zbývající zdrhli, když jsem si oblékala milostný antiviráku. Nahota mi nesluší; mám plochý hrudník a salismorfnní stopy po těle.“

„Nacházíš si divné milence, já bych se ztratil v tvých smaragdech,“ nadhodil Rievan a dlouze se jí zadíval do temně zelených očí.

„Lháři, ztratil by ses jedině ve dveřích,“ namířila na něho prstem. „Byls v baru?“ Když smutně kývl, neptala se na podrobnosti, přečetla si je sama v jeho tváři a raději změnila téma hovoru: „Co víš o robofillech?“

„Ignoruji je, nezajímají mě,“ mávl Rievan rukou.

„Nyní jsi strážcem pořádku,“ upozornila ho. „Musíš se starat, aby slušný občan nemusel.“

„Nechápu je,“ pokrčil Rievan rameny.

„Doba se změnila. Dříve se lidé dotýkali, ale dnes se miluješ s někým uzavřeným do antiviráku. Místo jeho kůže hladíš pouhou umělou hmotu. Od toho není daleko k robotovi. Věrnému, sterilnímu a morálnímu. Zkusils to někdy s loutkou?“

„Jednou,“ přiznal neochotně. „Při každém jejím pohybu a sladkém špitnutí jsem v duchu viděl příkazy jejího programu. Holt, profesionální deformace. Budeš na tom lépe.“

„S loutkou muže?“ pokrčila rameny. „Mě zas rušilo, že se neprojevovala jako spolužák, s nímž jsem před saleko chodila. Loutka je bez citu. Kus plastu a železa.“

„Přesně tak. Robofilům bych přál objetí obranného robota,“ poznamenal jízlivě.

„Podle nich robot za nic nemůže. Na vině jsou lidé, kteří píší špatné programy.“

„Na tom něco je,“ připustil. „V tomhle bych s nimi souhlasil, ale jediné v tomhle.“

„Jsi osamělý emkař toužící po blízkém člověku stejně jako já,“ nadhodila. „Cesta bude dlouhá. Pověš mi o začátku saleko? O Akile, o Kansai, o Egyptě?“

„A budeš mým očím věřit?“ zeptal se potměšile. „Když mi nevěříš se svýma?“

„Třeba mi zůstaly ještě návyky z dob před saleko,“ usmála se smutně. „Tehdy ženy rády říkaly ne, ale myslely tím možná.“

„Máš pravdu, doba se opravdu změnila, smaragdová Atomko,“ vzdychl. „Dnes, když dívky říkají ano, myslí si - ,Uvidíme podle testu kompatibility.‘ Akila mého dětství je už jen vzpomínkou. Ta dnešní má sice stejné jméno, ale je úplně jiná.“

Rozpovídal se o havárii *Sladké Isabely*, o setkání s Akilou na letišti, o jejich líbání a horečné cestě do Kansai. Pokračoval Egyptem a mentálnímu muslimů, kteří se pokládají za sbratřené příslušníky velké islámské obce, avšak hodně nejednotné, protože mnohé sekty se odcizily původnímu pojetí Islámu a zneužívaly ho pro mocenské zájmy; od těch přešel ke svému bratrovi, finančnímu géniovi bez jakýchkoliv zábran; poté vylíčil vyčerpávající shánění práce po studiích a vynucené přijetí místa v kybersnuffu. Občas hovor přerušil a dlouze se díval před sebe na jednotvárnou vozovku. Seděli oba uvěznění v kabině, v malém kousku

životního prostoru, podobném vězení jejich m-saliskódů.

Během jeho vyprávění o zmizelém světě vozidlo několikrát odbočilo a na posledním úseku zvolnilo na padesát, protože ho brzdila hustá samočinná nákladní doprava. Na začátku měsíčního dne měly vozovky teplotu kolem nuly, což vyhovovalo dopravě těžkých nákladů, které se nevyplatilo nadlehčovat gravitačními stabilizátory kvůli vysoké spotřebě energie a přepravovaly se pomalu po kolech jako na Zemi. Dvakrát museli úplně zastavit a zajet na odstavný pás, když je v protisměru míjely mnohavožové automatické trucky, které vezly ušlechtilé materiály ke kosmoportu v Tycho de Brahe.

Když se jejich vozidlo přiblížilo ke Kyklopec, mamutímu výrobnímu komplexu svítícímu do noci jako jícen sopky, a Rievan skončil povídání. Po krátkém čekání ve frontě před vstupem se dostali do termické komory, kde se teplota krytu jejich vozu vyrovnala s vnitřními podmínkami, a odtud do propusti. Automat jim sundal vnější izolační kryt kabiny a spustil naprogramovanou litanii: „Nemáme vnitřní podvozek pro tenhle typ, ale můžete si pronajmout jiný vůz za cenu -“

Atomka ho utála a dala pokyn k uhrazení nákladů. Přesedli do staré odřené bleskovky, vyhlížející spíš jako prehistorický lunoplaz. Design jejího vnitřku připomínal válku sprejerů a páchnul čerstvou dezinfekcí a ještě něčím vlezle nepříjemným, co Rievan při nejlepší vůli nedokázal identifikovat. Zacpal si nos a opatrně se nadechoval ústy.

„Kyklopka, takhle tu smrdí vše,“ komentovala to Atomka a navolila další směr cesty. Po pěti minutách zabrzdili v zanedbané kopuli, v níž se černaly neosvětlené přístupy k soukromým ubikacím. Automatika bleskovky hned spustila: „Nelze tu stát. Vystupte, zaparkuji na blízké

odstavné ploše a na pokyn se pro vás vrátím. Odstavné bude stát...“

„Kuš, šrote!“ odsekla Atomka. Bleskovka měla tenhle častý pokyn uložený ve své paměti a ihned ztichla. Trpělivě počkala, až z ní vystoupí, a poté zmizela v příjezdovém tunelu bez jakýchkoliv dalších komentářů. Atomka rozsvítila nouzovou lampu ve svých hodinkách a vedla Rievana do jedné chodby, která se po chvíli rozvětvila na osm nových cest. Vydali se druhou zleva a po padesáti metrech došli ke dveřím s cedulkou „R.Landová“. Atomka se neobtěžovala klepáním a kopla do nich.

„Myslí si člověk snad, že sám sobě bude zůstaven...“ ozývala se zevnitř tichá litanie. Recitovala ji stařenka v béžovém županu, která ležela na kovomatraci ve spoře osvětlené malé buňce. Ve vrásčitých rukách držela Korán, podle zažloutlých listů vyrobený z papíru anebo z jeho dobré napodobeniny. Když vešli, přerušila čtení sůtry a vydala táhlý sten, jako kdyby pro ni právě přišla smrt: „NEZNÁM VÁS! Kdo vás poslal?“

Rievan sebou trhnul, něco se mu na ní nezdálo. Naklonil se, zblízka si prohlédl její neživé oči a vykřikl: „Vždyť je to šrot!“

„Správně, kamufláž,“ přikývla Atomka a nevzrušeně robotce odpověděla: „Jsme A+R.“

„Vstup povolen, očekávají vás,“ oznámila po chvíli robotka. „Vítám vás v Robolandu.“

Ozvalo se cvaknutí a otevřely se dveře s označením koupelna, za kterými se neukázala vana, ale objevily se klesající stupně schodů. Seběhli po nich zhruba o patro níže, do širší chodby a tou pokračovali dál. Třikrát se lámala v pravém úhlu jako hranatá číslice dvě. Ze stropu trčely

nezakryté kamery a na stěnách se daly rozeznat i četné prohlubně, ze kterých se v případě nebezpečí nejspíše vysouvaly tyče blokující průchod. Na konci se ukázaly ocelové dveře výtahu. Před nimi stál muž maskovaný za prehistorického robota. Z hranaté přilby na hlavě mu čněla kroucená anténka, z jeho oválného hrudního pancíře trčela spousta ciferníků a blikajících světel, končetiny měl chráněné článkovanými hadicemi a chodidla těžkými kovovými botami. Když se k němu přiblížili, udeřil se pravou pěstí do levé části hrudi, pak nechal ruku klesnout podél těla a vzápětí učinil zrcadlový pohyb; levou pěstí se udeřil do pravé části hrudi.

„Váš robotí přítel by měl pozdrav opětovat,“ oslovil *robomuž* kapitánku.

„Slyšel jsi, šrote!“ vžila se Atomka do role robotí majitelky. Rievan poslechl, napodobil *robomuže* a udeřil se pravou a levou pěstí do prsou.

„Víc strnule, nezapomeň, že jsi robotem,“ opravil ho *robomuž*. „A vy, kapitánko, uvnitř neužívejte slovo šrot. Považuje se to za krajní urážku. Pamatujte si, že roboti jsou naši přátelé! Nejlepší bude, když si zahrajete na zamilovaný pár.“

Otočil se k mělkému výklenku na levé straně a dotknul se ho. Zadní stěna se odsunula a odhalila automat s nápisem Robopůjčovna. Objednal pro ně několik věcí, které vzápětí dorazily spolu s certifikáty dezinfekce. Rievan dostal náramky na kotníky, které při každém kroku cvakaly, dále černou helmu s anténkou a hrudní plát, na němž svítil rudý nápis ‚Citová porucha‘. Atomka obdržela povelový ovladač na krk ve tvaru zlatého srdce.

„To už jde,“ ohodnotil *robomuž* jejich převleky. „Ty si pamatuj,“

otočil se na Rievana, „když tě robočlověk pozdraví, opakuj to.“ Zabušil pěstmi na svou hrudi. „Když zaslechneš slovo Asimov, to je něco jako stvořitel robotů či zákonodárce, rovněž pozdrav. Rozumíš?“

Rievan udeřil pěstmi do prsou, až jeho kovový plát zaduněl.

„Správné gesto,“ pochválil ho *robomuž* a varovným tónem dodal: „Byl jsem informován, mladíku, že jsi dělal průvodce v herně. Dole se moc kontroluj! Pokud někdo zjistí, že jsi měl něco společného s kybersnuffem, nedostaneš se živý ven!“

„Jsem robotik,“ namítl Rievan.

„Velmi vážené povolání,“ kývl *robomuž*, „ale řekni mi, kolik robotů jsi zkonstruoval?“

Rievan jen pokrčil rameny a trhavým pohybem ruky udělal kříž před svou pusou.

„To bude nejlepší,“ přitakal *robomuž*. „Tvoje přítelkyně si přála, abys vypnul hlasový výstup. Drž se toho!“ Zvedl výstražně prst. „Jste očekávání v Roboservisu. Můžete tam jít přes tržiště nebo oklikou kolem fora Robotum, chcete-li se vyhnout návalům. Vstup na vaše riziko. Pokud se prozradíte, Časoň neručí za vaše bezpečí,“ poznamenal a otevřel ocelové dveře zdviže na konci chodby.

„Taková byla dohoda,“ stvrdila Atomka a vstoupila do kabiny s madly po stěnách. Když dovnitř vešel i Rievan, řekla nahlas tak, aby to slyšel i *robomuž*: „Prosím tě, Rievane, nezapomínej na svůj vypnutý hlasový výstup. Vše se včas dovíš. Neříkám ti to dopředu, protože tě nechci ohrozit. Kdyby se něco zvrtilo, neznalost ti může zachránit život.“

Rievan přikývl na znamení, že chápe. *Robomuž* se také znalecky ucu-

lil. Kabina se uzavřela a rozjela se šikmo dolů. Rievan se chytil madla, protože kabina začala měnit směr, mírně zatačela, posléze přestala úplně klesat a jela vodorovně. Po minutě zastavila, dveře se otevřely a Rievan a Atomka vstoupili do obrovské jeskyně.

Přírodní podzemní dutiny se na Měsíci vyskytovaly ojediněle. Nikdy na něm netekla voda, která by je vymlela, a nechvěla jím ani větší sopečná činnost. Vznikaly výjimečně, většinou otřesy při dopadech dávnych meteoritů. Měsíční jeskyně byly proto převážně umělého původu a rozlehlejší než pozemské. Nižší měsíční gravitace dovoľovala mnohem velkorysejší klenby, zejména v opuštěných hlubinných dolech kolem Kyklopy, vylámaných vesměs v pevné skále. Stačilo trochu vyztužit klenby a doplnit solární akumulací vytápění. Podzemní domy sloužily pro továrny, elektrárny, sídliště a skladiště. Také se pronajímaly. Sedm si jich zaplatil Turvus a zřídil v nich Kirké, největší hernu známého světa; tři měla i studia Lammiru.

Jeden opuštěný důl si obstaral i Čason, samozřejmě ne na sebe, ale na fiktivní firmu. Při jeho výběru rozhodně nešetřil a dal volný průchod své megalomanií. Podzemní dóm Robolandu tvořil tunel o délce půl kilometru, šířce zhruba sto a výšce sto padesát metrů. Byl obložený světle modrými izolačními panely s kresbami mráčků a osvětlený pěticí gigantických žlutých světel ve tvaru koulí, které visely na průhledných lanech ze stropů. Dojem idylické Země dokresloval i umělý trávník, který u výstupu z výtahu pojídalo pět králíků a dvě lamy. Zvířata vypadala na první pohled jako pravá, ale nebyla; trávník byl umělý a kolem cestiček chyběly plůtky.

Atomka se zadívala na fantazijní osadu před nimi, kde se nacházelo

robotické tržiště, vypadající jako stovka termítích kolonií vyrostlých mezi vraky kosmických lodí. Patřilo k předním atrakcím a mezi homolemi stánků proudil dav pánů a jejich robotů. Kdyby se jimi prodrali, dostali by se do Hefaistova háje z kovových monster nejdivočejších tvarů a z něho pak do Roboservisu.

„Půjdeme raději kolem, můj robotí příteli,“ řekla Atomka. Vzala Rievana za ruku. Přijal její dotek překvapeně, ale s potěšením, sevřel svou virukavicí tu její a nechal se vést pěšinkou. Šli těsně vedle sebe směrem k roztodivným stavbám fora Robotum, vybudovaných podél boční stěny tunelu. Ty by se daly vzdáleně pokládat za napodobeniny antických staveb, avšak navržených šíleným architektem po vypití demižonu neředěného 70% absintu. Nosné sloupy a na nich položená kladí se různě kroutily a vlysy, patky a hlavice měly ryze technický design, přičemž nejoblíbenější byly samozřejmě analogie konstrukce robotů. Některé stavby stály na vyvýšených podíích a jiné v úrovni terénu. Uvnitř postávaly různě velké skupiny složené z lidí, *robotidí* a loutek s lidským vzhledem, které uměly obstojně chodit po rovném terénu, prováděly jednoduché pohyby a rozuměly běžným povelům, avšak neměly výraznější inteligenci a v náročnějších situacích potřebovaly vedení svého majitele.

V krajní stavbě, pojmenované Danielovým robochrámem, se promítal třístý devadesátý třetí díl seriálu Ocelové jeskyně o příhodách humanoidního robota R. Daniela. Uváděl se zde v režisérském sestřihu s týdenním předstihem oproti síti, ale přesto přitáhl jen hrstku diváků. Zato pod střechou vedlejšího robochrámu se shromáždil početný dav. Všichni napjatě poslouchali ohnivý projev černého *robotuže* ověšeného žele-

zem, řinčícím při každém pohybu.

„Robopřátelé, zneuctili nás!“ hřímal *robomuž*. „Zabijáci nedbali na vznešené zásady stanovené božským Asimovem.“ Všichni *robolidé* mu ihned vzdali čest zabušením na hrudní pláty, s menším zpožděním za nimi i Rievan. „Armádní šílenci ignorovali tři propracované zákony robotiky a zotročili miliony našich robobratrů démonickými příkazy smrti. Považte, roboti zabíjejí své tvůrce!“ Vydal táhlý sten. „Proto vzniká naše robolobby, aby prosadila zákaz našeho používání ve válkách a k zásahům proti lidem i jiným robotům...“

Zbytek projevu zanikl v nadšeném bušení do hrudních pancířů. Než pozdvižení utichlo, Rievan s Atomkou se mezitím už vzdálili, takže zbytek agitace neslyšeli. Asi začala nedávno, protože za moment potkali opozdilce. Dvě paní spěchaly zavěšené do svých *robomužů* v nablýskaných plechových kostýmech. Ženy se překvapeně podívaly na Atomku, udivilo je, že kráčí směrem od řečníka, ale pak si všimly nápisu ‚Citová porucha‘ na Rievanově hrudním pancíři a soucitně prohodily: „Nechť Alláh požehná servisu srdce tvého robopřítele.“

Atomka něco zamumlala v arabštině, zatímco Rievan se usilovně zdravil s *robomuži* bušením do hrudí. Převlek mu naštěstí prozíravě zakrýval tvář a mohl se jim vesele šklebit. Už za svého pobytu v Egyptě se naučil vážit si roušek. Pod nimi se nemusel udržovat křečovitě milý výraz, dalo se mračit, vyplazovat jazyk a olizovat si suché rty a zívát bez omezení. A očima uměly Arabky svádět bravurněji než odhalené ženy celým tělem.

Rievan s Atomkou minuli dalších pět staveb. Za nimi již forum Robotum končilo. Po průhledném mostě překročili potůček, který prýštil

ze skalky na stěně. Hemžily se v něm kybernetické rybičky a po jeho písečném dně lezli kovoví rácci. Když prošli plotem ze zářivého plechu, uviděli zeď z šedého kamene, která byla vysoká deset metrů a nahoře zakončená pozlacenými kužely, takže vypadala jako ohrada pro gigantické šelmy. Dovnitř vedly oválné, úzké průchody s vytesaným nápisem Robozkušebna.

Vstupy byly úzké a Rievan musel jít za Atomkou. Za nimi se otevřelo město z domků prostřídanych malými plácky. Hned za hradbami uviděli sportovce, který v zuřivém tempu cvičil na složitém posilovacím stroji s pravými kameny místo závaží. Pokrýval ho pot, ale s nezměrným úsilím tahal za madla, zvedal balvany a s duněním je nechal padat dolů.

„Dost, lásko! Vždyť už máš pravé hydraulické svaly!“ nabádala ho k mírnosti *robožena*, která se na něho dívala, avšak marně, její přítel dál funěl a mučil své tělo. Rievan ihned provedl robotický pozdrav, ale *robožena* ho neopětovala a úzkostlivě sledovala mužovo úsilí.

Atomka na moment pustila Rievanovu ruku a upravila si závoj. Rievan toho využil, objal ji kolem ramen a přitiskl těsněji k sobě. Nenapomenula ho, chytla ho v pase, srovnali si krok a společně procházeli areálem Robozkušebny. Míjeli náměstíčka, kde svištěly kybernetické bicykly, obdivovali šlapací pásy plné zdatných sportovců i další roztodivné stroje pro udržení kondice a zdokonalení postavy.

„Démonické kouzlo sportu!“ poznamenala Atomka, když vyšli z Robozkušebny. „Zpět půjdeme přes tržiště, ať vidíme všechny pamětihodnosti!“

Rievan neodpověděl, nenapadlo ho nic vhodného, pouze ji jemně po-

hladil po rameni a vedl k budově, která se ukázala padesát metrů před nimi. Opírala se o stěnu tunelu a vypadala jako čtvrtka melounu, avšak o patnáctimetrovém průměru. Na její zakulacené přední stěně svítil velký sanitní kříž s nápisem Roboservis. Na cestičce stál *robomuž* v bílém kovovém převleku. Když ho Rievan řádně pozdravil, pokynul jim, aby ho následovali. Zavedl je k zaoblenému vstupu na kraji Roboservisu. Dveře se na jeho pokyn zvedly do výše jako u sportovního auta. Vešli do úzké spirálovité chodby, kterou vstoupili do kanceláře v prvním patře budovy.

Čekaly na ně dvě osoby. U okna seděl v křesle menší Číňan indiferečního věku, oblečený v běžných černých šatech, a cucal dezinfekční pastilku. Byl holohlavý, bezvousý a jeho věk mohl činit tak od čtyřiceti do sta let. Patřil k typu bohatých lidí, kteří dospěli k názoru, že nebudou ztrácet čas snahou vypadat jako manekýni. Jednou za rok si nechali vyhladit vrásky na tváři a rukách a víc se o svůj vzhled nestarali.

Mladá Číňanka přešlapující u pravé stěny zastávala přesně opačný názor a za svůj vzhled určitě zaplatila těžké peníze. Se svojí postavou mohla dělat reklamu na salon krásy, její poloprůhledné bohatě zdobené kimono by oslnilo i na luxusní módní přehlídce. Zlaté střevíce měla navlečené na tak miniaturních chodidlech, že by fascinovala každého ortopeda, už kvůli tomu, že mohla chodit, na rozdíl od dcer vznešené šlechty, kterým se ve středověku zmenšovaly nohy zlatými liliemi. Když Číňanka uviděla Atomku, udělala několik kroků vpřed a zle se na ni zamračila. Promluvit jako první se však neodvážila. Atomka se velmi zdvořile uklonila. Rievan provedl robotický pozdrav a při něm mimoděk zabloudil očima k půlkulatému stolku u levé stěny. Nějak se mu

nezdál.

„Poldové, před námi netřeba přetvářky,“ ušklíbl se Číňan. „Odhalte tváře.“

Atomka si sundala roušku a odkryla svou pomalovanou holou hlavu. Rievan si sejmul helmu. Využil situace a přistoupil k podezřelému stolku, položil ji na něj a přitom si prohlédl stěnu. Nic ale nenašel, jenom reklamy na rozličné implantáty, od jednoduchého piercingu až po složité kybernetické aparáty. Vrátil se zpět a postavil se vedle Atomky. Oba Číňani se na ně dlouho dívali a čekali na výsledky analýzy totožnosti.

„Nevítám vás,“ řekl muž po minutě, „protože tu nejste vítáni. Obchod však dodržím. Propuštění mé neteře je dobrým ziskem.“ Pohlédl na vyparáděné děvče.

„Když jsi mě před rokem zatkla, ty femino s otravnýma kozama,“ zavřela Mau, „přisahala jsem, že tě dám ušoustat k smrti, až se mi dostaneš do pařátů.“

„To je rozdíl mezi námi, Mau,“ odvětila suše Atomka. „Já tě zatkla sama, i když přiznávám, že dost nešikovně.“

„Jo, kostičky ti už srostly. Kdybych měla pár vteřin navíc, bylo by po tobě,“ přimhouřila Mau oči. „Ale máš odvalu. Nečekala jsem, že si troufneš přijít mi na oči. A co to nedochůdče? Nezpanikaří při prvním pšouknutí?“ sykla a podívala se opovržlivě na Rievana. Zničehonic škubla zápěstím levé ruky a hodila po něm malou vrhací hvězdici, kterou ukrývala v dlani. Rievan pohotově uhnul a nechal hvězdici zaseknout do podlahy. Nezvedl ji ale.

„S obranou za zády si troufáš,“ uculil se na Mau a hlavou ukázal na stolek, na který předtím položil helmu. „Co takhle vzít si dezinfekční

spreje a zahrát si venku na plíseň?“ vybídl ji frajersky.

„Z dětských her jsem už vyrostla, drzoune,“ odsekla Mau.

„Brzdi!“ napomenula ho vzápětí Atomka.

„Jen ho nech,“ zasmál se Číňan. „Má dobrý postřeh. A intuici též.“

Pokynul rukou. Stěna za stolkem se odklopila dozadu a v otvoru se objevila plně vyzbrojená vojenská RMA-813, nejmodernější typ japonského obranného robota.

„Mladíku, jsou tu ještě další roboti?“ zeptal se Číňan zvědavě. Rievan zavřel oči a chvíli se soustředil. Nic nevnímal, pouze se mu něco nezdálo na předním skle, ale tam se robot rozhodně ukrývat nemohl. Otevřel oči a zadíval se na horní část vypouklého čelního skla. Vypadalo normálně. Váhavě pokrčil rameny

„Vnímání nebezpečí je vzácným talentem,“ ocenil Číňan jeho odhad. „Erman, ukaž se!“ zavelel. Za horním krajem skla se objevila otočná ocelová paže, uchycená z vnějšku budovy. Nesla rychlopalnou jednotku s automatickým zaměřováním a složila jako záloha pro případ nouze. Kdyby ostatní obrany selhaly, zneškodnila by útočníka střelbou skrz sklo.

„Kdyby tě náhodou vyrazili od policie, ptej se po Časoňovi,“ navrhl mu Číňan. „Zaměstnám tě jako strážce, tak za desetinásobek almužny, co ti platí Zmrz.“ Zašklebil se, když uviděl nejistotu na Rievanově tváři. „Mám spoustu legálních aktivit. Nemusel bys dělat nic nezákonného. Samozřejmě ani v Robolandu, pokud ti neseď.“

„Robofily opravdu moc nechápu,“ přiznal Rievan a zaraženě se díval na nejmocnějšího měsíčního zločince. Představoval si ho úplně jinak.

„Nepatříš k nim,“ poznamenal Časoň. „Já také ne, ale dobře mi pla-

tí,“ objasnil svůj pohled na věc a pokynem ruky je propustil. „Doktoři na vás již čekají, poldové.“

Rievan si vzal do ruky helmu, pak se spolu s Atomkou zdvořile uklonili a přesně podle orientálního zvyku vycouvali pozpátku z místnosti. Otočili se, až když dveře zaklaply. V chodbě již stáli dva Číňani v zelených overalech, s nimiž si napřed vyměnili zdvořilé úklony a pak se jimi nechali vést do malého operačního sálu.

„Teď to již můžeš vědět,“ řekla Atomka na vysvětlenou. „Instalují ti implantáty, které ti pomohou při sledování jednoho lotra během kybermeče v Kirké.“

„DO SALU!“ zaklel Rievan.

„Půjde o vratné operace. Nemáš se čeho bát,“ ujistila ho Atomka.

„Ale ne, nebojím se operací,“ udělal Rievan otrávený obličej. „Je mi to jasné. Budete mě dálkově řídit. Vyhraji-li kybermeč, bude to zásluha operátorů, prohrají-li, moje neschopnost.“ Zakroutil hlavou. „A to druhé je dost možné, protože tohle nebude fungovat. V kybersnuffových hernách se implantáty nepovolují.“

„Právě proto my vám injektovat nulačasové emoty. Ty nikdo nezaměří,“ odvětil jeden čínský doktor. „Každý pár drahá jako celý robot. Vy mít tři. Jedno v ucho, dvě v každém oči.“

„Museli jsme požádat o pomoc Časoně. On je má, my ne,“ dodala Atomka.

„A my moc rádi, když vy konečně chytit toho lotra,“ řekl druhý doktor. „Kvůli němu všude samý fízl a kšefty na Měsíci upadaj.“ Ukázal na lůžko. „Prosím pane, vy se položte, my vám dát lokální mrtvola.“

Časoňova škola

Změňte svůj život - dotkněte se zafixovaných snů!

[pyramid.roboland.moon]

Mikrochirurgický zásah zabral pouhou čtvrt hodinu. Když skončil, Atomka dlouze zkoumala Rievanovy oči, ale nespátřila žádnou změnu. Teprve pod lupou, půjčenou od doktorů, rozeznala nepatrné tečky nulačasových emotů, které i s miniaturními objektivy měřily dvě desetiny milimetru. Zasadili mu je na vnější kraj rohovky, aby nepřekážely ve výhledu, a na první pohled vypadaly jako obyčejné kazy na duhovce. Když doktoři vložili jejich protějšky do optického snímače, na projektoru se objevil stereoskopický obraz, který se měnil podle směru Rievanova pohledu. Hodně se zmítal, protože oči se nikdy nedívají trvale jedním směrem, ale neustále provádějí nepatrné pohyby. Obrazovému programu tohle nevadilo, spíš naopak, díky pohledům z různých úhlů dokázal přesněji vytvořit model okolí.

„Dokonalá kvalita!“ pochválila Atomka doktory. „Vzdálenost předmětů se určuje s tolerancí pod procento. Mnohem víc než potřebujeme.“

Nulačasový emot ve sluchovém nervu pracoval hůře a povely, které Rievan slyšel, zněly podle jeho slov jako ze špatného reproduktoru, nicméně jim rozuměl. Nefungoval ale opačný směr. Silný zvuk se přenesl jako neznatelný šum, hovor vůbec ne.

„Přidáme elektronický zesilovač,“ navrhl jeden z doktorů.

„Ne, to nejde,“ zavrtěl Rievan hlavou. „Kdyby šlo o normální hon, možná, ale v kybermeči se sází velké peníze. Účastníci se kontrolují, jestli nepašují dovnitř svoji elektroniku. Odeberou vám i hodinky a do-

stanete jejich, aby všichni měli rovné šance.“

„Budeme rádi, když ti dovnitř propašujeme upravenou zbraň,“ potvrdila Atomka. Jeden ze zbrojmistrů Kirké měl potíže se zákonem a rozhodl se *dobrovolně* spolupracovat. Jiného člověka uvnitř neměli.

„Nechme to tak,“ mávla rukou. „Rievan uslyší naše povely a pokud nám bude něco chtít sdělit, podívá se do něčeho lesklého a naši znalci odečtou slova z jeho rtů.“

Poděkovala doktorům a do kapsy skryté v podpaží uložila pouzdro o velikosti krabičky od zápalek, ve kterém byly uloženy tři nulačasové emoty, přenosové protějšky kusů implantovaných Rievanovi. Poté se vydali se zpět, opět v přestrojení za robota a jeho přítelkyni.

Když šli skrz Hefaistův háj, Rievan se nadšeně díval na promítané erotické výjevy kolem. Jejich výběr zahrnoval vše myslitelné, od tuctových výjevů až po nejfantastičtější scény spojení člověka, *robočlověka* a robotické loutky, ale vesměs aranžované velmi decentně, jen v mlžném náznaku. Časoň dbal na úroveň a nedovoloval tady lascivní pornografii.

Atomka cítila Rievanovu nepokojnou paži; nenechával ji jenom na jejím pasu, ale hladil ji po bocích a částečně i po zadečku a prsty dychtivě zkoumal fakt, že si nevzala kalhotky. Opájel se pocitem, že jeho dlaň od její kůže odděluje pouze virukavice, hebká dišdáša a antiviráček, dohromady nejvýše půl milimetru. Když občas pohlédla do jeho rozzářených očí, přemýšlela, jestli vidí emoce. Nulačasové emoty je měnily na světelné pulsy, stejně jako ty obyčejné. Měl je však zasazené na kraji duhovky, mimo úhel pohledu, což bylo dobře, protože jinak by ho oslňovaly. Rievan by nejraději zabočil na nějakou postranní cestičku, ale

nedovolila mu to, přála si mít tohle místo rychle za sebou.

Zahrávala si s ním a vymykalo se jí to z kontroly. V dobách před saleko by ji lidé obvinili z náklonnosti k zajíčkům, jenže časy se změnily, dnes se vybíralo podle saliskódů. Nepasovali k sobě, jenže k Rievanovi se nehodil nikdo živý a k ní pouze tři muži; Impakt a Zmrz byli dva z nich. S Impaktem vydržela měsíc, s chladným plukovníkem se o vztah raději nepokoušela a třetí kompatibilní muž, obtloustlý postarší Hava-jan, utekl, jakmile se svlékla a ukázala mu svou kůži poznamenanou saleko. Poté pět let hledala jiného přítele, když už ne kompatibilního, tak alespoň takového, aby jeho způsoby vydýchala.

Zůstala jí zkažená nálada a virtuálky. A sny o dítěti. O umělém oplodnění od někoho bez salismorfnní pozitivivity, zcela zdarma a se státní podporou, avšak s otcem typu zkumavka. A děti mají někdy hodně ostré otázky, takové na tělo; jako třeba proč ho porodila, když si sama nikoho nenašla, takže musela vědět, že i ono bude odsouzeno k věčné samotě.

„Není čas,“ napomenula Rievana, který projevil touhu prozkoumat odbočku, před kterou se na reklamním panelu vlnily mlžné stíny tančících cikánek. „Blbneš mu hlavu,“ vyčetla si ihned v duchu. Nestála o něho, chtěla s ním pouze vyzkoušet Ajosanův náramek. Na Rievana slepé diamanty dokonale fungovaly, na Zmrze také, protože se jich dotýkal v jeho blízkosti. Na ni a Impakta, osoby blízké Zmrzovi, zabraly tak napůl, na ostatní vůbec ne. Vydedukovala z toho, že klíčovým elementem bude Rievan. Plukovník jí přislíbil zapůjčení náramku, jakmile bude Ajosan Mauroso zatčen. Kvůli tomu šla do Robolandu a riskovala osobní setkání s Mau. Návštěva byla vhodnou příležitostí k zpracování Rievana a získání jeho souhlasu.

„On se do mě snad zamiluje!“ pomyslela si a přemýšlela, jak ho zabrzdit. Tohle přehnala a jejich převlek za milence už překračoval hranice dokonalosti. Vášnivě ji k sobě tiskl, vnímala jeho horkost, zrychlený dech a žhnoucí oči mluvily za vše. Cítila se trapně, i když ne úplně, v hloubi duše ji nahlodávalo něco, čemu se říká citová nákaza, prachobyčejná biologie produkující záplavu vhodných hormonů ke spáření, aby se zachoval druh. Rievan se měnil v analogii fixemotu sálajícího pronikavou erotikou.

Myšlenka, že se stává hříčkou jeho sugesce, ponoukala její feministickou část osobnosti k atomovému výbuchu, jímž by harašícího nadřence sežehla na popel, ale její citově vyprahlá ženská duše naopak zpívala dokola refrén, že tyhle chvíle jsou přece podstatou a krásou života, pro emkařku navíc hodně vzácné, a měla by toho využít. Atomky se zmocňovalo nepříjemné tušení, že brzy ztratí půdu pod nohama, pokud Rievanovu emotivnímu běsnění neučiní rázně přítrž. Buď mu podlehne, nebo se změní v rozzuřenou saň. Do plánů se jí nehodilo ani jedno.

Naštěstí brzy vyšli z Hefaistova háje a pro množství lidí nemohli jít vedle sebe. Vedli se za ruce a kličkovali davem na robotickém tržišti. Prodával se tady a měnil všemožný robotický fetiš, jehož použití se předvádělo v reklamních scénkách, živých i na projekcích, mnohde se exponáty daly za malý poplatek i vyzkoušet. Většina zboží okouzlovala robofily, ale nezasvěceným nic neříkala. V Rievanovi se však probudila duše robotika, jeho citová exploze ustoupila odbornému zájmu, čímž neskonalé potěšil Atomku. Nepřipomínala se mu a nechala ho zkoumat zboží, občas s tak fanatickým zaujetím, že ani nezdravil *robotidi*, avšak

nikdo ho nenapomínal, podobných nadšenců bylo kolem víc.

Nedaleko východu, když procházeli kolem stánku s nápisem Pyramida, vybudovaném v jejím tvaru, Rievan náhle ztuhnul, sevřel Atomce ruku a táhnul ji rychle k východu. Cestu mu ale zablokoval *roboprodavač* v šedé masce z titanového plechu, který vyběhl ze svého pyramidového stánku. Postavil se před něho a roboticky ho pozdravil.

„Jsi tisící, kdo cvaká kolem mě, a vyhráls prémii zdarma,“ řekl šedý *roboprodavač* chraplavě. Rievan ukázal na Atomku a udělal kříž před pusou.

„Netřeba kecat,“ zaskřehotal *roboprodavač*. Otočil se, přiskočil ke své pyramidě, vzal z pultu kazetu, rychle se vrátil a strčil ji před Rievana. Na černé sametové podložce ležela kolekce zlatých koleček, v jejichž středu byly zasazené průhledné třímilimetrové koule, uvnitř nichž se převalovaly jehlánky fixemotů; jeden, dva až tři, aby se dosáhlo vhodné směsi pocitů.

„Jeden kus zdarma,“ řekl *roboprodavač* nekompromisně. „Musíte si vybrat! Jinak mě strašně urazíte a vyzvu vás na klání v Robozkušebně!“

Atomka nevšímavě přejížděla očima po fixemotech, které předváděly různé robotické pocity, jako krajní pokoru, odevzdání osudu a věrnost svému pánovi. Nezajímaly ji. Chtěla nahodile jeden vylovit, ale Rievan ji předešel. Rychle si stáhl silnou rukavici, aniž se ohlížel se na nebezpečí nákazy, holou rukou sáhl do rohu kazety a ze škvíry mezi stěnou a podložkou vylovil centimetrové kolečko, které v průhledné středové kouli ukrývalo sedm fixemotů generujících směs milostných emocí, složenou z rozličných variací touhy po blízkosti druhé osoby; pocit přitisknout se k ní s fatalistickým odevzdáním se okamžiku a nechat vše na

osudu.

„Tvůj borec si umí vybrat!“ pokusil se *roboprodavač* o lichotku, zcela nevhodnou, která Atomce ihned vehnala krev do tváří. Ťuknul do kolečka. „Je drahé a mimo výběr. Dám mu ho ale, když přízná, že jsem mazanější než von.“

„To neudělá,“ odsekla a prudce zavrtěla hlavou. Rievan též pokrčil rameny a opět učinil kříž před pusou. Chystali se odejít, ale *roboprodavač* je znovu zarazil.

„Stačí třikrát kývnout!“ navrhl. „Souhlasíš s tím, že tě vždycky převezu?“ zeptal se Rievana. Atomka se usmála, byla si stoprocentně jistá, že hrdý mladík tohle rozhodně nepřizná. Úsměv jí však vzápětí rozbředl do nechápavého šklebu. Rievan vůbec nezaváhal a třikrát smutně kývl. *Roboprodavač* vítězoslavně poskočil a nadšeně sykl: „Jsi pravdomluvný, je to tvé. A pamatuj si - má to víc použití!“

„JDU PRYČ!“ vybuchla Atomka a hněvivě odhodila Rievanovu ruku. Veškeré jeho kouzlo, které předtím lámalo její ženskost, se v mžiku rozplynulo jako vzduch vypuštěný do kosmu a zanechalo po sobě nenesitelně mrazivou prázdnotu.

„Má v kebuli horší software než já!“ výskal *roboprodavač* a poskakoval před svým pyramidovým stánkem. „PŘIZNAL TO!“

Zlostně zavrčela a uraženě chvátala k východu. Pohledem přes rameno překontrolovala, že ji podřízený následuje. Ubíral se pět metrů za ní, úplně v transu. Holou rukou zamyšleně hladil kolečko s fixemoty a v myšlenkách plul úplně někde jinde. Nezdrazil *robolidi*, ale vypadal natolik ulítle, že všichni přijímali jeho opomenutí s chápavými úsměvy. Úplně apaticky vyjel výtahem z Robolandu a odevzdal půjčené věci.

Zcela jiným východem, než sem vstoupili, se dostali přímo do parkovací kopule, kde na ně čekala bleskovka. Dovezla je k propusti, kde přisedli na své auto.

„ZKLAMAL JSI MĚ!“ vybuchla Atomka, když vyjeli ven z Kyklopy. Ukázala na zlaté kolečko v jeho ruce. „Doufala jsem, že jsi větší formát. Prodal ses za šunt od nějakého paka!“

Rievan jí mlčky vsunul kolečko do její virukavice. Atomka dlouze hvízdla nad čirostí emoce, která sálala z fixemotů, a dlouze hvízdla: „Tohle jsem v ruce ještě neměla. To má cenu aspoň dvě stě tisíc. Hodnota tvé cti.“ Opovržlivě na něho pohlédla. „Ale ponížil ses úplně zbytečně. Všechny věci získané na akcích se odevzdávají. Žádnou nesvedeš. Tím si buď jistý!“ S tímhle zajíčkem mít tak dítě! Ani omylem!

„Mýlíš se,“ odvětil Rievan teskně. „Bohužel jsem se vůbec neponížil, jen jsem konstatoval smutný fakt.“ Vzdychl. „Ten mě souží, nikoliv fixemot. Můj bratr je amorální šmejda, ale mazanější než já. Odmala jsem s ním prohrával všechny naše spory i hry. Ani jednou jsem nad ním nezmátl. Svými pověstnými vnuknutími mě vždycky hravě rozdrtil na střípky. Přesto mě nenávidí a z jeho zloby mě občas přepadne splín.“

„Ten roboprodavač byl Illian Efer!“ vykřikla Atomka, když jí došla situace, a vztekle poskočila na sedadle.

„Jo,“ přisvědčil. „My dva se poznáme.“

„A to mi říkáš až teď, TY PITOMEJ SEXISTO!“ zařvala nepřítelně.

„Stěžuj si v salisárně!“ rozčilil se Rievan. „Vždyť ho snad sledujete, ne? Takže musíte vědět, že je momentálně v Robolandu.“

Atomka zlostně udeřila do spojovacího panelu. Několikrát se pokou-

šela dovolat Zmrze, pak zvolila jiné číslo. Když se jí přihlásil nějaký major, otázala se: „Potřebuji potvrdit jednu skutečnost a k tomu se musím ujistit, kde byl před půlhodinou Illian Efer.“

„Kapitánko, voláte z vozidla z půjčovny. Přes veřejnou síť!“ upozornil ji major.

„Vím,“ zavrčela, „a vy učiníte výjimku a na mou odpovědnost mi aspoň naznačíte místo,“ podívala se na hodinky, „kde se před třiceti dvěma minutami zdržoval a co tam dělal. A nepřejte si vědět, co s vámi provede Zmrz, POKUD ODMÍTNETE!“ Konec věty skoro křičela.

„O.K.,“ zaznamenáno, na vaši odpovědnost,“ přisvědčil major. „Objekt I.E. byl v tom čase a pořád je v místě začínajícím na KYK, v jeho podzemní části začínající na ROB. Dovnitř jsme ale nepropašovali svého člověka, takže nevíme, co tam prováděl. Víme jen, že tam byl spolu se svým přítelem K.L. Ten před dvaceti šesti minutami místo opustil a urychleně...“

„Průser, unikl nám!“ skočila mu do řeči Atomka. „Majore, je to strašně důležité. Musíte za každou cenu sehnat Zmrze a nenápadně mu říct, že nám v ROB utekl K.L.“

„To nepůjde,“ namítl major. „Před pěti minutami dostal Zmrz super závažný hovor a mluví teď moc vysoko pro nás obyčejné. Všude bílo.“

Atomka táhle zasténala, bez rozloučení se odpojila, rukou si přejela přes tvář. Zmrze povolali do vajíčka, terminálu strategické sítě NATO. Takže průšvih kosmického kalibru! Smutně zasténala: „Rievane, nějak jsme to utajování překombinovali. Zmrze právě jebou a nás lapí vzápětí.“ Zalomila rukama. „Možná zatlučeme tvou operaci, ale tohle ne.“ Vytáhla z kapsy pouzdro se třemi nulačasovými emoty. „Z vozidla ne-

jde vystoupit, takže to nemůžeme ukrýt po cestě. A stejně nemáme skafandry. Po příjezdu nebude čas. Lapí nás hned v propusti."

KENĚC 81

„Ten prohnilej zmetek vše zkazil,“ vzdychl Rievan. Zadíval se na jednotvárnou cestu před nimi, která se táhla kolem šedých skal, podobajících se jedna druhé. Sledovala jeho pohled a bylo jí do breku. Nemohla mu nic vyčítat. Sama se zachovala jako pitomá uražená ženská zmítaná hormony. Místo trucování se měla ihned zeptat, co vyvolalo Rievanovu prudkou změnu nálady. Nehodila se na policistku, stala se jí jedině díky saleko. Kromě tohoto místa jí nabídli už jen čištění kanálů.

„Nechápu to!“ vyhrkla nešťastně. „Zmrz byl přesvědčený, že Illian Efer zrazuje RuMat, aby si zachránil kůži. Právě o ni přišel.“ Prozradila

Rievanovi přísně tajnou skutečnost, což jí bylo úplně fuk, po dnešním maléru už o nic nešlo.

„Dvojité agent,“ zašeptal Rievan a přemýšlel nahlas. „Ill má předvídavost. Musel tušit, co svým kouskem způsobí.“ Zadíval se na zlaté fixemotové kolečko v její ruce. „Víc svedených holek. Nebo tohle a ještě něco jiného. Dej mi to.“

Vzal si od ní kolečko a zkoumal průhlednou třímilimetrovou kouli v jeho středu, v níž se převalovalo sedm fixemotů vytvářejících směs pocitů, s náladou měnící se podle jejich okamžitého uspořádání podobně jako obraz v kaleidoskopu.

„Nemáš náhodou manikúru?“ zeptal se po chvíli a natáhl si virukavice. Atomka sáhla pod sedadlo a podala mu ze své tašky odřené pouzdro, které měla ještě z dob studií. K čemu je taky ženské paráda, když před ní chlapi utíkají.

Rievan si vybral pinzetu a zkusil rozšroubovat kouli. Z jedné strany nešla, ale z druhé povolila snadno. „STOP!“ houkl na ovládací panel vozu. „Chceme si v klidu prohlédnout okolí. Houpání ruší pohled.“

Automatické řízení začalo brzdit. Kabina se silně roztřásla a uklidnila se, až když vozidlo zcela zastavilo na odstavném pásu. Současně s tím se ozvalo upozornění: „Tento typ vozu není vybaven pro pohyb v terénu a dopravní předpisy povolují podél dopravních tepen pouze krátkodobé stání bez příčiny. Maximum deset minut.“

„To bude stačit,“ kývl Rievan a rozšrouboval uvolněný závit. „Uvnitř koule je dost místa. Přidáme naše tři nulačasové emoty k sedmi fixemotům,“ vysvětloval Atomce svoji ideu. „I kdyby někdo poznal, že tři kusy nic negenerují, bude jejich přítomnost považovat za obchodní trik

pro zvýšení ceny fixplacky.“

Atomka mlčky otevřela pouzdro s nulačasovými emoty. Rievan opatrně přendal tři drahocenné jehláčky o výšce dvě desetiny milimetru do nitra koule, poté se pár minut vztekal s titěrným závitem, než ho správně nasadil. Velmi opatrně polokouli dotáhl a utřel si zpoceně čelo.

„Můžeš jet. Už jsme se vynadávali,“ vybídl vozidlo. Otočil se k Atomce a zazubil se: „Bude-li Ill opravdu zrazovat RuMat, prohlásí, že obětoval zlatou fixplacku kvůli nenápadnému přiblížení k nám a neupozorní na změnu počtu krystalků uvnitř koule.“

„Doufejme. To by mohlo vyjít,“ špitla Atomka. Také dostala malý nápad. Vzala prázdné pouzdro od nulačasových emotů a pilníčkem na nehty odlepila plastické výplně z jeho dna a víka. Poté si sundala náušnice a vtěsnila je dovnitř. Nakonec nůžkami a nehty rozcupovala výplně na jemnou drť a tu nasypala na dno své tašky. Navrch hodila pouzdro a manikúru.

„Dlouho jsem kabelu nevyklepávala. Je v ní pěkný chlívček,“ poznamenala vesele a žertovně mrkla na Rievana. Postřehl, že jeho akcie opět prudce stoupají, a polapil její koleno.

„Teď ne!“ podívala se na něho ustaraně.

„Máme kolečko s více použitými, dost času a dobré antiviráky,“ uculil se. „Dokážu ti, že se umím zasněně dívat do očí.“

„Rievane, připadám si hrozně,“ špitla. „Chtěla jsem ti to podat jemněji, ale není čas. Moje náklonnost k tobě je holá vypočítavost. Zmrz mi slíbil zapůjčení Ajosanova náramku po jeho zatčení. A ty jsi člověk, v jehož blízkosti slepé diamanty spolehlivě fungují.“

„Dítě,“ odtušil Rievan.

„Jo, pouze to,“ zatvářila se nešťastně a náhle si připadala strašně trapně, protože si opět uvědomila, že znovu začíná ztrácet sebejistotu.

„Bojíš se. Čeho?“ dodal neurčitým tónem otázky i konstatování. Natočil se k ní a oběma rukama jí rychle vyhrnul dišdášu. Zarazila ho teprve, když dolní lem šatů vystoupal až k jejím kolenům. Držela ho za ruce a s bezedným smutkem ve tváři se dívala na své nohy zakryté tenkým antivirákem, vzhledem podobným předsalekovým dámským punčocháčům. Přes průsvitnou tkaninu prosvítala její lýtka zohyzděná černými a šedými pigmentovými skvrnami tak hustě, že budila dojem dlouhého úniku před koupáním. Salismorfní stopy.

„Mám jich moc na zamaskování tetováním,“ řekla odevzdaně. „Na obličejích a rukách mi je odstranili kosmetici. Stálo mě to několik ročních platů. Na úplnou plastiku bych se musela nabourat do mezibankovní sítě.“ Odmlčela se, přimhouřila oči a vychrlila ze sebe starou bolest své duše: „Jeden kluk, předtím než mi zmizel ve dveřích, mě označil za DZP - dehtem zacákané prkno.“

„Hlupák,“ odušil Rievan a citlivě ji hladil po stehně.

„Ne! Teď to nejde!“ zadržela jeho pravou ruku, kterou se právě chystal stisknout ovladač pokládání sedadel, a křečovitě přitiskla nohy k sobě.

„Před salekem to znamenalo možná,“ nevzdával se. „Nevzala sis společenský antivirák. Ten je mnohem silnější a obvykle zdobený. Máš na sobě lehký typ pro milostnou hru. Určitě má v rozkroku úpony pro dámskou ochranu. Ta bude někde v tvé tašce pod sedadlem, vid’?“

„Podezřele dobře se vyznáš v ženském spodním prádle,“ odvětila vyhybavě a začervenala se. Samozřejmě, že ji tam měla, pro všechny

případy, ale z jiného důvodu. Netušila, jak dopadne setkání s Mau, jen doufala, že se obejde bez slíbeného znásilnění.

„Ladil jsem šaty,“ vysvětlil potměšile. „Mnohé ženy si přály hezký model se skvělou emotivní kreací. Našetřily si a pak v obchodě starostlivě počítaly. Cena šatů plus líbivý motiv od nějaké akreditované firmy. Když jim prodavači naznačili, že ví o expertovi, který ladí levně kvůli svojí salispozitivitě, riskly to. Koupily si u nich dražší kousek a ušetřily na mně.“

„A tys je sváděl!“ prohlédla si ho nedůvěřivě.

„Cucal jsem pilulky klid'as, určené pro podobné situace, a choval se jako náš Zmrz. Moje klientky se přede mnou svlékaly kvůli jiným a v návštěvě u mne viděly leda nutný výdaj na udržení svých milenců.“

„Takže jsi u žádné nezabodoval?“ zeptala se zvědavě.

„Až u tebe,“ usmál se. „A opravdu nezmizím ve dveřích.“ Pohlédl na měsíční krajinu ubíhající kolem nich. „Jelikož se ztratím v tvých smaragdových očích,“ pronesl zasněně. „Jedna známá mi tvrdila, že mě něco chrání. Poprosím to o péči i pro tebe. Bude to fungovat!“

„Jenže teď opravdu ne!“ zavrtěla hlavou. „Není čas. Musím s tebou probrat základy moc důležitého předmětu vyučovaného na Časoňově gangsterské škole - chování u výslechu.“

„Tys k němu chodila na přednášky?“ zajímal se udiveně Rievan. „A za kolik jsi zmákla závěrečné zkoušky?“

„Vetřela jsem se dovnitř v převleku za jednu posluchačku,“ zadívala se neurčitě na pustou krajinu za okny, „abych zatkla Mau. Jinak bychom ji živou nedostali. A měla jsem přitom na mále.“ Pohládila si ukazováčkem jizvu na nose. „Moje známka je proto ,s bídou dostateč-

ná'. Teď musíme zaválet aspoň o ždíbec lépe.“

Úmyslně se nezmínila, že tenhle ždíbec bude muset narůst do rozměrů balvanu. Akce, za níž ji povýšili na kapitánku jedině díky přímluvě Zmrze, byla skoro fiaskem. Poslali ji za Mau, protože neměla policejní návyky v krvi a vyhlížela jako obyčejná feministka. Vyšlo to. Prošla s falešnou identifikací kolem bdělých stráží a na dámské toaletě omráčila Mau plynovým obuškem, ukrytým v atrapách prsou. Jenže hodně špatně. V nastalém zápase měla Číňanka drtivou převahu a předtím, než omdlela, zlámala Atomce levou holeň a obě předloktí, prokopla jí tři žebra, vykloubila rameno, zjizvila nos a udělala bezpočet modřin po těle. Když dovnitř vpadlo protiteroristické komando, našlo omámenou Mau, zcela nezraněnou a spící se spokojeným úsměvem na tváři, a vedle ní naříkající polámanou panenku.

„A zkoušet nás bude kdo?“ otázal se Rievan zamyšleně.

„Nevím, vše závisí na ráži průšvihů,“ odvětila vyhýbavě, aby ho zbytečně nepoplašila. Tenhle malér vypadal na pořádný kalibr, na přílet es z kontrašpionáže a s plnou parádou - drogy a osmiemotové vnucovače. Měli jedinou šanci, jak na ně vyžrát: chovat se jako vyděšení amatéři a vydržet jejich soustředěný nápor dvě tři hodiny, než se Zmrz probojuje k někomu, kdo muka zastaví.

Zkoumavě pohlédla na Rievana. Opět ji udivil. Neuviděla vedle sebe smutného zajíčka, zklamaného, že mu první zkušenost opět uniká, jako už tolikrát, nebo vyděšeného kluka, rozklepaného vyhlídkou pořádného výprasku, ale ke skoku připraveného tygra s očima fanatického rváče, odhodlaného stát zcela sám na hradbách, dokud uzvedne meč, a v pauzách mezi útoky si ještě utahovat z tisícínásobné přesily nepřátel a